

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **M. P.,** zastoupené Mgr. Magdou Havlovou, advokátkou se sídlem Brno, Nové sady 27, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 6. 2004 č. j. 56 Az 28/2004 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně advokátce Mgr. Magdě Havlové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 9. 6. 2004 č. j. 56 Az 28/2004 - 18 zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále i „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2004 č. j. OAM-77/LE-PA03-PA03-2004, kterým byla zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že jak vyplývá z odůvodnění napadeného

rozhodnutí, žalovaný se důvody vyplývajícím z ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu podrobně zabýval, přičemž vycházel z výpovědi samotné žalobkyně. Žalobkyně si chtěla legalizovat svůj pobyt v České republice, neboť nemá platné vízum pro pobyt zde. Dle názoru krajského soudu je tak zřejmé, že žádost o udělení azylu podala opožděně ve snaze vyhnout se hrozícímu vyhoštění.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Brně podala stěžovatelka včas kasační stížnost, ve které uplatňuje důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen "s. ř. s."). Stěžovatelka tvrdí, že při zjišťování skutkové podstaty v části správního řízení týkající se posouzení existence překážek vycestování ve smyslu § 91zákona o azylu byl porušen zákon v ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, přičemž pro tuto žalobou důvodně vytýkanou vadu rozhodnutí správního orgánu měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Stěžovatelka uvádí, že přestože v posledním z žalobních bodů poukázala na skutečnost, že neposouzením otázky, zda v souvislosti s rozhodnutím o ukončení pobytu na její osobu nelze vztáhnout překážku vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, ji žalovaný správní orgán zkrátil na právech, krajský soud se k těmto jejím tvrzením nijak nevyjádřil. Stěžovatelka považuje skutečnost, že se žalovaný vůbec nezabýval možností vztáhnout na ni některou z překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, za porušení mezinárodněprávních závazků České republiky. Stěžovatelka poukazuje konkrétně na článek 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť se domnívá, že azylové řízení v její věci neproběhlo v souladu s tímto článkem. Dle stěžovatelky žalovaný v jejím případě vůbec nezkoumal, zda jí v případě návratu do vlasti hrozí jednání popsané v citovaném článku. Stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu projednání, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť má za to, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy, odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněná ve správním řízení. Žalovaný uvádí, že v průběhu řízení bylo prokázáno, že stěžovatelka podala žádost o azyl s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění, i když jí nic nebránilo v tom, aby o azyl požádala dříve, neboť se na území České republiky nacházela od února roku 2000. Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje ji zamítnout a nepřiznat jí odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka podala dne 3. 2. 2004 žádost o udělení azylu, ve které uvedla, že vlast opustila v únoru roku 2000 z ekonomických důvodů. O azyl stěžovatelka požádala, aby mohla v České republice žít, pracovat a legalizovat si pobyt. V případě návratu do vlasti se stěžovatelka ničeho neobávala. V pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu dne 3. 2. 2004 stěžovatelka zopakovala skutečnosti, která uvedla již v žádosti, dále doplnila, že jiné důvody, než které již sdělila (ekonomické problémy a snaha o legalizaci pobytu), k odchodu z vlasti a podání žádosti o udělení azylu neměla. Stěžovatelka dále uvedla, že ve vlasti neměla problémy se státními orgány, policií, soudy či jinými státními institucemi.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Žádost o udělení azylu lze zamítnout jako zjevně nedůvodnou v případech taxativně vymezených v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu. V projednávané věci aplikoval

žalovaný ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) téhož zákona, když zamítl žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou, neboť stěžovatelka podala žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohla požádat o udělení azylu dříve.

V kasační stížnosti se stěžovatelka dovolává ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kdy tvrdí vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž žalovaný správní orgán vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu měl zrušit. Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že žalovaný se v jejím případě žádným způsobem nevypořádal s otázkou existence překážky vycestování dle § 91 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný o existenci či neexistenci překážek vycestování ve věci stěžovatelky skutečně vůbec nerozhodoval, neboť z ustanovení § 28 zákona o azylu (pokud bude rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu, ministerstvo v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování) plyne, že výrok o překážce vycestování není obligatorní náležitostí rozhodnutí, kterým se rozhoduje o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné. Je tedy zřejmé, že žalovaný správní orgán postupoval zcela v souladu s citovaným zákonným ustanovení a jeho rozhodnutí, kterým zamítl žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou, bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu. Krajský soud také postupoval správně, když napadené rozhodnutí žalovaného nezrušil, a Nejvyšší správní soud v řízení neshledal vadu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Na závěr Nejvyšší správní soud připomíná, že právní institut azylu nelze směšovat s instituty sloužícími k legalizaci pobytu cizinců na území ČR, které jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

Stěžovatelka podala také návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Brně ustanovil stěžovatelce k její žádosti zástupcem advokátku pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění) a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně Mgr. Magdy Havlové do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu